

LEVENT

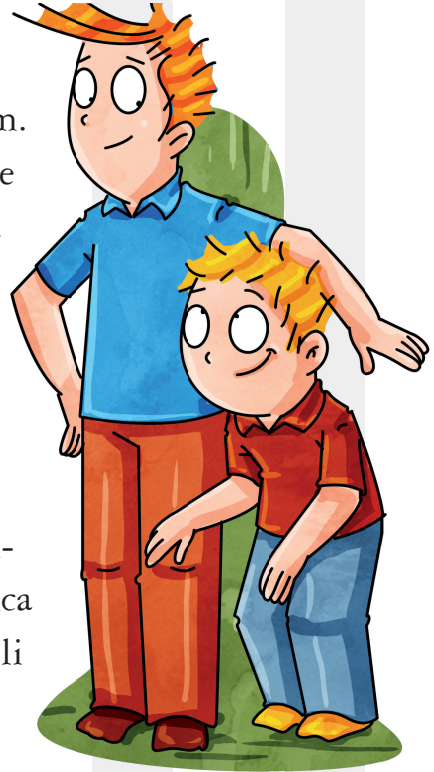
Dinamit
Bükücü

Mustafa Oraka

DEĞİŞİK BİR YAZ TATİLİ

Bu sene, okulların yaz tatiline girmesi ile dedemlerin yanına köye gittik. Ancak bu defaki gidişimiz biraz farklı oldu. Annemle babam bu yaz tatilinde çalışacakları için bizimle köyde kalamayacaklardı. Babam bizi köye götürüp dönecekti. Mert'le, tatilde köye gideceğimiz için nasıl sevindik anlatamam. Çünkü geçen sene tatilde hiçbir yere gitmemiştik. Koca bir yaz tatilini evde geçirmiştik. Bütün gün evde Mert'le yalnız kalmak korkunçtu. Üstelik evin büyüğü olmak da çok kötü... Anneniz babanız işte olunca küçük kardeşiniz ile ilgili her şey size bakıyor.

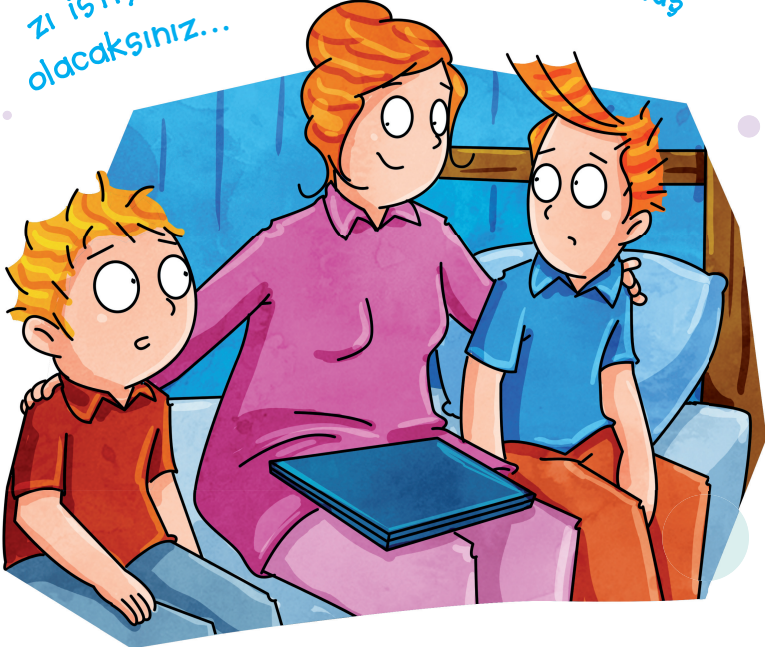
- Ağabey, karnım acıktı!
- Ağabey, yine karnım acıktı.
- Ağabey çok canım sıkılıyor, beni biraz eğlendir.
- Ağabey sırtımı kaşı!
- Ağabey!

Akşama kadar Mert'le uğraşıp duruyordum. Ben yorgunluktan sızlanırken, o sıkıntıdan patlıyordu. Ne yaparsam yapayım, küçük beyi memnun edemiyordum. Dışarı çıkıp arkadaşlarımla oynamak istesem; o da yok. Arkadaşlarımdın hepsi sözleşmiş gibi bir yerlere gitmişlerdi...

Anlayacağınız geçen yaz yaşadıklarımı hatırlayınca köye gitme fikri harika geliyordu. Ayrıca bizim köy, yaz mevsiminde çok güzel olurdu. Köyde yapacak o kadar çok şey vardı ki bunları düşününce bile çok heyecanlandım. Köy işleri demek; doyasıya eğlence demekti. Üstelik orada da arkadaşlarımdı. Dedemin komşularının çocukları...

O kadar heyecanlı ve mutluydum ki hemen gidip köye götüreceğim eşyaları hazırladım. Tam bilgisayarımı çantama koyuyordum ki annem beni durdurdu:

- Köye hiçbir teknolojik alet götürmenizi istemiyorum Leventçiğim. Orada farklı bir hayat yaşayacaksınız. Dedelerinin televizyonu dâhi yok. Sadece eski bir radyoları var. Radyonuz olacak. Kardeşinle köyde bir süreliğine, babanla yaşadığımız gibi bir çocukluk yaşamınızı istiyoruz. Böylece geçmişe de dönmüş olacaksınız...

- Anne biz siktından ölürüz, dedim.

Hemen arkamda duran Mert de benzer şeyler söyledi:

- Televizyonsuz, bilgisayarsız nasıl yaşanır Anne!

İtiraf etmek gerekirse annemin söyledikleri kulağa çok garip geliyordu ama bir yandan annemle babamın çocukluğunu da çok merak ediyordum. Sonra biraz düşününce "Şimdi merak ediyorum ama kesin bir zaman sonra canım sıkılır." diyordum. Yine de her şeye rağmen durumu kabullenip sesimi çıkarmadım ama Mert hiç susacağa benzemiyordu:

- Anne, ciddi olamazsın. Bunu bize yapamazsın? Bilgisayar yok. Oyun yok. İnternet yok. Çizgi film yok. Radyoda çizgi film olmaz değil mi? Çünkü çizgiler gözükmez. Sıkıntıdan ölürüm ben. Bu büyük bir ceza! Bunu hak etmek için ne yaptım ben?

Annem, Mert'e gülümsedi.

- Orada canınız sıkılmayacak. Çok güzel bir yaz tatili geçireceksiniz. Arkadaşlarınız da olacak. Güvenin bana...

Annemin son söylediği dikkatimi çekti. Arkadaşlarınız derken, kimleri kastediyordu? Mert'in köyde arkadaşı yok ki. Yoksa, bizden başka birileri de mi köye geliyordu? Bu soruların cevabını çok geçmeden öğrendik...

TAYFA KÖYDE

Köye bizim otomobille gideceğimizi sanıyordum ama yanılmışım. Babam, Hayrilerin kamyonete benzeyen arabalarını alıp geldi.

- Baba, neden Hayrilerin arabası ile gidiyoruz? Bizinkisi yine mi bozuldu?

- Yok oğlum. Bu araba sizi ancak alır. Bakšana kocaman.

- ?!

Acaba babam sizi derken, neyi kastetmişti? Çok eşyamız da yoktu. Kafamda bir sürü soruyla birlikte annemle vedalaştık ve arabaya yerleştik. Babam neredeyse bütün kasabayı dolaştı ve bütün tayfayı teker teker

topladı. Babamın ne yapmak istediğini anladığımı sanmıştım.

– Baba çok düşüncelisin. Arkadaşlarımla vedalaşamamıştım. Bu çok iyi oldu. Köye gitmeden onları son bir kez daha görmüş olurum.

Babam daha da garip konuşmaya başladı:

– Tayfanla vedalaşmana gerek yok.

– Niye?

– Onlar da sizinle köye gelecek.

– Ama onlar bizim köyden değiller ki...

Ne işleri var bizim köyde?

Babam, soruma sadece gülmekle yetindi.

Kısa bir süre sonra araba doldu, taşıtı. Kâmil, Hayri, Osman, Mert ve ben... Çok mutluydum, çok. Bilgisayarsız telefonsuz da olsak canımız sıkılmayacaktı. Acayip heyecanlandım doğrusu.

Ben çok mutluydum ama bu işten memnun kalmayan birileri de vardı tabii... Mert, hızlıca arka koltuğa geçip ellerini bağladı ve somurtmaya başladı.